

HOMILIE 12e zondag C 2010

'Wie zeggen de mensen dat ik ben?' zo vraagt Jezus aan de apostelen.

Wij hebben pas verkiezingen achter de rug en de lijsttrekkers zijn rondgetoerd met maar één bedoeling om indruk op de mensen te maken. Ze willen goed overkomen. "Zit daarom mijn jasje goed? Zit mijn dasje goed? Heb ik uitstraling? Komen de mensen onder de indruk van mijn persoonlijkheid?"

Vanwege onze ijdelheid stellen ook wijzelf deze vraag: "Wie zeggen de mensen dat ik ben? Kom ik goed over? Hoe denken de mensen over mij? Vinden ze mij sympathiek of niet? Vinden ze mij druk? Vinden ze mij bescheiden of juist niet?" Het antwoord op deze en nog veel andere vragen houdt ons bezig, want zeg nu zelf: wie wil er als een moeilijke, brutale, asociale, gierige en oneerlijke mens overkomen? Niemand wil dat.

Ook Jezus stelt de vraag: Wie zeggen de mensen dat ik ben? Maar Jezus heeft voor deze vraag andere beweegredenen. Jezus is niet op zoek naar het antwoord op de vraag hoe en wat de mensen over Hem denken, of ze hem sympathiek vinden of aardig. Wel wil Hij erachter komen of de mensen door hebben wie Hij is en Hem begrijpen. Hij trekt nu al een hele tijd door het land, geeft onderricht, vertelt parabellen, gaat in discussie met schriftgeleerden en farizeeërs. Hij verricht wonderen en heeft een vaste groep leerlingen die Hem vergezellen. Zelf is Hij zich ervan bewust dat Hij Gods Zoon is, maar of de mensen dat ook weten? Dat wil Hij uit de mond van zijn apostelen vernemen. Maar de mensen hebben het niet door, want voor de een is Jezus een soort Johannes de Doper, voor de ander een Elia of een andere profeet uit het Oude Testament. En zijn apostelen, raden ook maar wat. Behalve Petrus, die zegt: 'Gij zijt de Christus, de gezalfde, de komende koning.'

De reactie van Jezus is niet: Hè, hè, eindelijk. Jezus verbiedt tot ieders verbazing onmiddellijk om zo over hem te spreken. Jezus is zeker de Messias, maar Jezus kan zich niet vinden in het beeld dat de joden over de Messias hebben: Die verwachten, dat hij een vorst zal zijn die de Romeinse bezetter zal verjagen en die met geweld het koninkrijk van David zal herstellen. Wederom dus een wereldlijke heerser en zijn koningschap zal op macht en geweld steunen. En dat zijn precies de dingen die Jezus absoluut niet wil. Maar Hij weet dat ook zijn apostelen dat foute beeld koesteren, en daarom corrigeert Hij het ogenblikkelijk. Daarom noemt Hij zichzelf bewust niet de Messias of de koning, maar wél de Mensenzoon, die staat voor een zachtvaardige koning, die een einde zal maken aan onrecht en geweld.

Maar // Jezus gaat nog veel verder: om helemaal te duidelijk te maken dat Hij geen gewelddadige heerser is die alle macht naar zich zal toetrekken, voorspelt Hij zijn lijden en dood, maar ook zijn overwinning in de verrijzenis. Zijn koningschap heeft dus niets met een triomftocht te maken, integendeel, zijn tegenstanders zullen Hem ter dood brengen.

Keren we nog even terug naar zijn vraag aan zijn apostelen: 'Maar gij, wie zegt gij dat ik ben?' Dat is niet zomaar een vraag die tussendoor eens even gesteld wordt. Nee, dat is een vraag die een keuze insluit, namelijk: Heer, ik geloof in U en ik wil ook het beste van mezelf geven om 'alles' voor U te kunnen zijn, in goede én in slechte dagen.'

In de eerste lezing schrijft Paulus heel mooie dingen. 'Door de doop zijn we allen, met Christus verenigd', zegt hij. 'Er is dus geen sprake meer van jood of heiden, slaaf of vrije man, man of vrouw, want allen vormen we in Jezus één en dezelfde persoon.' Dat is heel

mooi gezegd en het is ook heel juist: Jezus heft de tegenstellingen op. Voor ieder van ons wil Hij alles zijn. Hij wijst ons een veilige weg naar God en naar elkaar. En weet je wat ik daar dan weer zo mooi aan vindt? Dat Hij het leven de moeite waard maakt om geleefd te worden. Met uitzicht op liefde en vrede, in goede en in kwade dagen. Nu, tot in de eeuwigheid. Amen.